

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: BB-74S/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6023200057
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Denisa Slivová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2023:6023200057.2

Rozhodnutie

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Denisy Slivovej a členov senátu JUDr. Petra Molčana a JUDr. Kataríny Petrář Vinczeovej (sudkyňa spravodajkyňa) v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. E. F. G. XX H. I. X, J. K., L. M. N. C. K.: G. C. K. XX, XXX XX H., O. M. J. K., zastúpený: JUDr. Jana Košová, advokátka, so sídlom J. Milca 11, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, so sídlom Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-8-004/2023-SK zo dňa 7. februára 2023, takto

rozhodol:

Súd rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-8-004/2023-SK zo dňa 7. februára 2023 **z r u š u j e** a **vec v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1) Žalobca žiadosťou zo dňa 19. 10. 2022, podanou na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina požiadal o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov podľa § 43 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o pobyte cudzincov“) na území Slovenskej republiky.

2) Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-4229-014/2022-PC zo dňa 04. 12. 2022 Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina (ďalej aj ako „prvostupňový správny orgán“) v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov zamietlo žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na 5 rokov, keďže stanovisko Slovenskej informačnej služby (ďalej aj ako „SIS“) podľa § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov obsahovalo nesúhlas s udelením trvalého pobytu žalobcovi.

3) Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-8-004/2023-SK zo dňa 07. 02. 2023 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

4) K odvolacím námietkam o tom, že si žalobca nie je vedomý žiadneho dôvodu, ktorý viedol SIS k vydaniu nesúhlasného stanoviska žalovaný uviedol, že nie je v kompetencii prvostupňového správneho orgánu a rovnako ani v kompetencii žalovaného zasahovať SIS do spôsobu získania informácií, taktiež oba správne orgány nemajú dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto získaných informácií. SIS je kompetentným orgánom na posudzovanie a vyhodnocovanie miery ohrozenia záujmov Slovenskej republiky uvedených v ustanovení § 1 ods. 2 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej

informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o SIS“). Žalovaný má za to, že vykonávanie dôkazov pochádzajúcich od SIS vylučuje samotný Zákon o SIS v zmysle ustanovenia § 2 ods. 7 uvedeného zákona, podľa ktorého SIS poskytne informácie o trestnej činnosti útvarom Policajného zboru len za podmienky, že ich poskytnutím nedôjde k ohrozeniu plnenia konkrétnej úlohy informačnej služby podľa tohto zákona alebo k odhaleniu zdrojov a prostriedkov informačnej služby alebo k odhaleniu totožnosti jej príslušníkov alebo osôb konajúcich v prospech informačnej služby.

5) Ďalej žalobca v odvolacom konaní namietal, že predložil k žiadosti o pobyt doklad potvrdzujúci bezúhonnosť z Turecka, ktorý bol bez záznamov, ako aj to, že nebol súdne trestaný. Tieto námietky považoval žalovaný za irelevantné, nakoľko mal za to, že nesúhlasné stanovisko SIS s udelením trvalého pobytu podľa ustanovenia § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov postačovalo ako rozhodujúci podklad na to, že bol naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. h) citovaného zákona.

6) Ohľadom námietky žalobcu, že mal v minulosti udelený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, mal živnostenské oprávnenie a vykonával podnikateľskú činnosť žalovaný uviedol, že síce žalobca mal v minulosti na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania s platnosťou odo dňa 04. 09. 2018 do dňa 04. 09. 2022, ale tento mu zanikol už po 44 dňoch trvania, a to dňa 18. 10. 2018 na základe žiadosti žalobcu o ukončenie prechodného pobytu, čiže o reálnom plnení účelu pobytu, t.j. podnikaní na území Slovenskej republiky sa nedá hovoriť.

7) Odvolací orgán taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu obsiahnutom v jeho odvolaní voči napadnutému rozhodnutiu, že nakoľko informácia, ktorá má byť dôvodom nesúhlasného stanoviska SIS je v režime utajenia, nie je možné sa s ňou oboznámiť. Žalovaný bol toho názoru, že možnosť oboznámiť sa s touto utajovanou skutočnosťou žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu dobrovoľne neuplatnil, resp. o skutočnosti, že by tak učinil, nemal žalovaný vedomosť, hoci žalobca bol o tejto možnosti vo výzve prvostupňového správneho orgánu na vyjadrenie riadne poučený.

8) Žalovaný v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že Zákon o pobyte cudzincov regulujúci podmienky pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky zveril SIS právomoc zaujať v rozsahu jej pôsobnosti, prihliadnúc najmä na bezpečnostné záujmy štátu, stanovisko k žiadosti o udelenie prechodného, resp. trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny, staršieho ako 14 rokov, o posúdenie ktorej ju policajný útvar požiada. Zákon o pobyte cudzincov zároveň explicitne neustanovuje povinnosť SIS vzťahujúcu sa k obsahovým náležitostiam jej stanoviska podľa § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, aby súčasťou jej nesúhlasného stanoviska bolo odôvodnenie. Žalovaný k vyššie uvedenému zároveň doplnil, že vzhľadom na charakter utajenia informácií podaných oprávneným štátnym orgánom, t.j. SIS, podľa druhej vety ustanovenia § 2 ods. 6 Zákona o SIS nebolo možné, aby ich obsah bol bližšie špecifikovaný a prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodnutí nedisponoval ani oprávnením, ktoré by mu umožnilo v rozhodnutí uviesť, akého konkrétneho konania sa žalobca dopustil. Neuvádzanie podrobného odôvodnenia v rozhodnutí správneho orgánu je podľa vyjadrenia žalovaného v zmysle § 54 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov opodstatnené predovšetkým z dôvodu ochrany utajovaných skutočností. Informácie postupované policajnému útvaru na účely vydania administratívneho rozhodnutia sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou, a ako také používajú ochranu poskytovanú Zákonom o ochrane utajovaných skutočností. V prípade uvedenia týchto informácií v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je neutajovanou písomnosťou, by podľa tvrdení žalovaného mohlo dôjsť k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolanej osobe.

9) Žalovaný v odvolacom konaní zdôraznil, že pre naplnenie dôvodov na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov postačuje, že stanovisko podľa ustanovenia § 125 ods. 6 citovaného zákona obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu. Už v takom prípade zákon ukladá prvostupňovému správnenému orgánu obligatórne postupovať tak, že žiadosť zamietne.

10) Žalovaný považoval zároveň za dostatočné, ako sa prvostupňový správny orgán vysporiadal so stretom verejného a súkromného záujmu pri zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky. Tento stret skúmal z pohľadu rodinného života žalobcu na území Slovenskej republiky. Prvostupňový správny orgán zistil, že žalobca je ženatý so slovenskou štátnou občiankou od 21. 07. 2022, s ktorou v čase rozhodovania žalovaného čakali svoje prvé spoločné dieťa.

Žalobca nemal na území Slovenskej republiky udelený žiaden druh pobytu. Žalovaný v kontexte vyššie uvedeného poukázal na to, že zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu bude vždy predstavovať určitý zásah do súkromného a rodinného života štátneho príslušníka tretej krajiny, avšak toto právo rešpektovania súkromného a rodinného života nie je právom absolútnym a na základe opodstatnených skutočností je možné do tohto práva zasiahnuť a obmedziť ho, čo pripúšťa aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému pristúpila aj Slovenská republika. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa ktorého, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných. Žalovaný upriamil pozornosť žalobcu na tú skutočnosť, že práve SIS je v zmysle § 1 ods. 2 Zákona o SIS štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Žalovaný je toho názoru, že v prípade žalobcu bola naplnená požiadavka k tomu, aby prvostupňový správny orgán zasiahol do práv žalobcu vymedzených v článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pri svojom rozhodovaní riadne zvažoval vyváženosť záujmu verejnosti a ochrany práv väčšiny obyvateľov Slovenskej republiky v protiklade s ochranou práv na rodinný a súkromný život žalobcu. V danom prípade bolo podľa vyjadrenia žalovaného nevyhnutné uprednostniť verejný záujem naliehavosti legitímneho cieľa, a to zohľadňujúc nesúhlasné stanovisko SIS s udelením trvalého pobytu pre žalobcu.

Správna žaloba – žalobné body

11) Správnu žalobou doručenu Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 22. 02. 2023 sa žalobca domáhal v zákonnej lehote preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-8-004/2023-SK zo dňa 7. februára 2023, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-BB7-4229-014/2022-PC zo dňa 04. 12. 2022, ich zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania.

V podanej správnej žalobe žalobca uviedol, že dňa 19. 10. 2022 podal žiadosť o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky na obdobie 5 rokov. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že sa zosobášil s občiankou Slovenskej republiky, majú spolu dieťa, ktorého je biologickým otcom a má záujem starať sa tu v Slovenskej republike o svoju rodinu. Jeho manželka má z predchádzajúceho vzťahu maloleté deti, o ktoré sa tiež stará. Dňa 22. 11. 2022 bola žalobcovi doručená výzva na vyjadrenie sa pred meritorným rozhodnutím vo veci, čo žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu tak i učinil a dňa 28. 11. 2022 svoje vyjadrenie prvostupňovému správne orgánu doručil. Následne bolo dňa 04. 12. 2022 Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Žilina vydané rozhodnutie č. PPZ-HCP-BB7-4229-014/2022-PC, ktorým bola žiadosť žalobcu o udelenie trvalého pobytu zamietnutá, z dôvodu vydania nesúhlasného stanoviska SIS s pobytom žalobcu. Zo strany žalobcu bolo predmetné rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu napadnuté odvolaním.

V odôvodnení žaloby poukázal žalobca ďalej na to, že k žiadosti o povolenie pobytu priložil výpis z registra trestov zo svojho domovského štátu (J.), ktorý neobsahoval žiadne záznamy. V administratívnom konaní žalobca poukázal na to, že nikdy nebol riešený na území Slovenskej republiky policajným orgánom. Je kuchár a vôbec si nevie vysvetliť, prečo bol takto SIS vyhodnotený. Nie je si vedomý žiadneho dôvodu, ktorý by mohol SIS k vyššie uvedenému stanovisku viesť. Oženil sa, a s manželkou majú bábätko. Zároveň sa stará aj o ďalšie dve deti, ktoré má jeho manželka z predchádzajúceho vzťahu. O udelenie pobytu žiadal za účelom zlúčenia rodiny. Žalobca si nevie predstaviť byť bez svojej manželky a ich maloletých detí. Zároveň žalobca poukázal na to, že na území Českej republiky už má povolený pobyt, pričom táto krajina s udeleným pobytom problém nemala. Na území Slovenskej republiky mal žalobca rovnako udelený pobyt, a to za účelom vykonávania podnikateľskej činnosti. Žalobca nerozumie tomu, prečo SIS vydala na jeho osobu nesúhlasné stanovisko, ale má zato, že ide iba o nedorozumenie.

Obe rozhodnutia vydané v správnom konaní považoval žalobca za nesprávne a nezákonné, pretože rozhodnutiami a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, bol ukrátený na svojich právach. Žalobca namietal, že v odôvodnení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie pobytu chýba uvedenie

konkrétneho dôvodu, pre ktorý by mala byť žiadosť zamietnutá. Poukázal na to, že odôvodnenie rozhodnutia o neudelení pobytu je síce tvorené podrobným výkladom oddelenia cudzineckej polície k jednotlivým ustanoveniam Zákona o pobyte cudzincov, avšak tento výklad neumožňuje jednoznačnú identifikáciu, prečo žalobcovi pobyt udelený nebol. Žalobca zdôraznil, že z dôvodu utajenia zo strany prvostupňového správneho orgánu a žalovaného nemá vedomosť o skutočnom dôvode, pre ktorý mu bolo udelenie trvalého pobytu zamietnuté. Ďalej žalobca uviedol, že z rozhodnutí vydaných v rámci správneho konania nemožno zistiť, akým spôsobom správne orgány vyhodnotili pravdivosť a legitimitu informácií SIS a legitimitu a proporcionalitu zásahu do rodinného života žalobcu. Žalobca taktiež nesúhlasil s argumentáciou žalovaného ohľadom toho, že jeho právny zástupca mohol SIS požiadať o jednorazové oboznámenie sa utajovaným materiálom. V skutočnosti SIS môže, ale nemusí právnenému zástupcovi umožniť oboznámenie sa s utajovaným materiálom (§ 35 Zákona o utajovaných skutočnostiach). Nejde teda o právne nárokovateľný inštitút. Okrem uvedeného, zákon nijako nerieši oprávnenie osoby, o ktorú konkrétne ide, oboznámiť sa aspoň s podstatou dôvodov použitých v konaní proti nej. Žalobca opakovane poukazoval na to, že nemá prístup k utajovaným informáciám, ani k podstate „obvinení“ proti nemu. Skonštatoval, že keďže sa nevie k utajovaným informáciám vyjadriť, nemôže aktívne uplatňovať svoje práva v prebiehajúcom konaní, nemôže brániť svoj rodinný život, ale ani vyvrátiť tvrdenia výkonnej moci, že jeho rodinný a súkromný život musí ustúpiť verejnemu záujmu. Žalobca má za to, že informácie, ktoré boli podkladom pre vyššie uvedené správne rozhodnutia, neboli nikým a ničím preverené a ani potvrdené, no najmä neboli ním konfrontované. V skutočnosti tak malo podľa názoru žalobcu dôjsť k úplnému popretiu spravodlivosti („denial of justice“) a rezignovaniu na akýkoľvek pokus účinne ochrániť práva žalobcu. Čo sa týka procesnej stránky napadnutého rozhodnutia, žalobca má za to, že v danom prípade nebol dodržaný zákon v rozsahu lehôt. Poukázal pri tom na obsah napadnutého rozhodnutia, kedy na strane 3 je uvedené, že dňa 19. 10. 2022 požiadal prvostupňový správny orgán podľa § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov Slovenskú informačnú službu o stanovisko, pričom na strane 4 je uvedené, že stanovisko Slovenskej informačnej služby bolo prvostupňovému správnenému orgánu doručené až dňa 08. 11. 2022, t.j. po zákonom stanovenej 15 dňovej lehote. Z uvedeného dôvodu sa žalobca domnieva, že nesúhlasné stanovisko SIS nemalo byť použité ako podklad rozhodnutia o zamietnutí žiadosti žalobcu o povolenie na pobyt.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

12) Žalovaný v podaní zo dňa 17. 04. 2023 zastáva jednoznačný názor, že prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, ako aj ostatnými právnymi normami platnými na území Slovenskej republiky a nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali právny nárok žalobcu na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Ďalej žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán pred vydaním rozhodnutia zistil presne a úplne skutočný stav vecí, a za tým účelom si obstaral podklady a dôsledne preskúmal všetky konkrétne dôkazy, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní a nemal inú možnosť, ako žiadosť o udelenie trvalého pobytu žalobcu zamietnuť. Dôvodom na tento zákonný postup bola dňa 15. 11. 2022 doručená písomnosť, ktorá bola prvostupňovému správnenému orgánu zaslaná z Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Bratislava, spracovaná pod č. PPZ-HCP-OCP1-2022/022911-010, ako „Stanovisko v súvislosti s udelením trvalého pobytu na 5 rokov“, v ktorom bolo uvedené, že dňa 08. 11. 2022 bolo úradu v rámci utajovaného režimu doručené stanovisko SIS, ktorá v ňom, na základe vyhodnotenia informácií, ktoré mala k dispozícii, vyjadrila nesúhlas s udelením trvalého pobytu pre osobu žalobcu. S námietkou žalobcu, že informácie, ktoré boli podkladom rozhodnutia neboli preverené žalovaný nesúhlasil, nakoľko s obsahom predmetnej utajovanej písomnosti sa oboznámila oprávnená osoba prvostupňového správneho orgánu dňa 23. 11. 2022, ktorá tieto skutočnosti potvrdila. Žalovaný zdôraznil, že dňa 17. 01. 2023 sa aj oprávnená osoba žalovaného poverená na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, oboznámila s obsahom vyššie uvedenej písomnosti. Po oboznámení sa s predmetnou písomnosťou oprávnená osoba žalovaného skonštatovala v písomnosti č. PPZ-HCP-BB2-8-003/2023-PC zo dňa 24. 01. 2023, že bol naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov žalobcovi, nakoľko SIS v predmetnom stanovisku, na základe vyhodnotenia informácií, ktoré mala k dispozícii, vyjadrila nesúhlas s udelením trvalého pobytu pre žalobcu. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne poukázal na skutočnosť, že SIS je štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý bol zriadený na plnenie úloh v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Zákona o SIS vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Je teda

jedným z najkompetentnejších štátnych orgánov, ktorý je povinný sa vyjadrovať k otázkam ohľadom bezpečnosti Slovenskej republiky.

13) Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadom toho, že si nie je vedomý žiadneho dôvodu, ktorý viedol SIS k vydaniu nesúhlasného stanoviska je žalovaný toho názoru, že nie je v kompetencii prvostupňového správneho orgánu, ani žalovaného zasahovať SIS do spôsobu získania informácií, taktiež prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný nemali dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto získaných informácií k osobe žalobcu. Žalovaný má teda za to, že vykonávanie dôkazov pochádzajúcich od SIS vylučuje samotný zákon o SIS v zmysle ustanovenia § 2 ods. 7 Zákona o Slovenskej informačnej službe, podľa ktorého SIS poskytne informácie o trestnej činnosti útvarom Policajného zboru len za podmienky, že ich poskytnutím nedôjde k ohrozeniu plnenia konkrétnej úlohy informačnej služby podľa tohto zákona alebo k odhaleniu zdrojov a prostriedkov informačnej služby alebo k odhaleniu totožnosti jej príslušníkov alebo osôb konajúcich v prospech informačnej služby. Z uvedeného dôvodu je preto podľa názoru žalovaného vylúčená aj možnosť vyjadrenia sa k nim. Takúto písomnosť, ktorej tvorcom je SIS možno dokonca vnímať ako zákonnú podmienku ktorá nepodlieha dokazovaniu, a teda je mimo režimu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaný taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu uvedeným v žalobe, že nakoľko informácia, ktorá má byť dôvodom nesúhlasného stanoviska SIS je v režime utajenia, nie je možné sa s ňou oboznámiť. Žalovaný je toho názoru, že možnosť oboznámiť sa s touto utajovanou skutočnosťou žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu dobrovoľne neuplatnil, hoci bol o nej vo výzve prvostupňového správneho orgánu spracovanej pod č. PPZ-HCP-BB7-4229-011/2022-PC zo dňa 16. 11. 2022 na vyjadrenie sa riadne poučený. Žalovaný má poukazujúc na vyššie uvedené za to, že práva žalobcu ani možnosť účinne sa hájiť neboli dotknuté, ani upreté, nakoľko prvostupňový správny orgán mu neodňal možnosť vyjadriť sa k veci, aj napriek tomu, že neuviedol podrobnejší obsah utajovanej písomnosti.

14) Žalovaný k žalobnej námietke žalobcu, že z dôvodu utajenia zo strany prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nemal vedomosť o skutočnom dôvode zamietnutia jeho žiadosti uviedol, že pôvodcom utajovanej informácie nie je žalovaný, ani prvostupňový správny orgán, ale SIS, ktorý túto informáciu zákonným spôsobom označil stupňom utajenia „Vyhradené“. Žalovaný ďalej uviedol, že vzhľadom na charakter utajenia predmetných informácií podaných SIS, podľa druhej vety ustanovenia § 2 ods. 6 Zákona o SIS nie je možné, aby ich obsah bol bližšie špecifikovaný a prvostupňový správny orgán pri svojom rozhodnutí nedisponoval ani oprávnením, ktoré by mu umožňovalo v rozhodnutí uviesť, akého konkrétneho konania sa žalobca dopustil. Žalovaný v kontexte uvedeného poukázal na skutočnosť, že neuvádzanie podrobného odôvodnenia v rozhodnutí správneho orgánu podľa § 54 ods. 2 písm. b) Zákona č. 404/2011 Z. z. je opodstatnené predovšetkým z dôvodu ochrany utajovaných skutočností. Informácie postupované policajnému útvaru na účely vydania administratívneho rozhodnutia sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou, a ako také požívajú ochranu poskytovanú zákonom o ochrane utajovaných skutočností. Žalovaný zdôraznil, že ak by správny orgán utajovanú skutočnosť zverejnil, došlo by zo strany správneho orgánu k porušeniu predpisov na úseku ochrany utajovaných skutočností. Keďže stanovisko SIS a v ňom uvedené skutočnosti podliehajú Zákona o ochrane utajovaných skutočností, s utajovanou skutočnosťou sa môže oboznámiť jedine oprávnená osoba, a to na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, a žiadna iná osoba, teda ani samotný žalobca, ktorého sa utajovaná písomnosť týka. Žalovaný podotkol, že prvostupňový správny orgán nemohol v žiadnom prípade umožniť žalobcovi, ani ním splnomocnenej osobe prístup k utajovanej písomnosti, nakoľko sám prvostupňový správny orgán nedisponoval oprávnením na jej odtajnenie. Vychádzajúc z uvedeného upriamil žalovaný pozornosť na rozsudky Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2S/200/2021 zo dňa 20. 04. 2022 a sp. zn. 2S/169/2020 zo dňa 20. 04. 2022, ako aj na rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 7S/2/2020 zo dňa 14. 12. 2022. Uvedenými rozsudkami Krajský súd v Bratislave, resp. Krajský súd v Košiciach žaloby voči preskúmaným rozhodnutiam o neudelení trvalého pobytu ako nedôvodné v súlade s § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej iba ako „SSP“) zamietol. Jednalo sa o prípady neudelenia trvalého pobytu na podklade utajovaných písomností, ktorých pôvodcom bola SIS, a ktorá v nich vyjadrila nesúhlas s udelením pobytu pre štátnych príslušníkov tretích krajín.

15) Žalovaný zastáva názor, že pre naplnenie dôvodu na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov postačuje, že stanovisko podľa ustanovenia § 125 ods. 6 citovaného zákona obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu. Už v takom prípade zákon ukladá prvostupňovému správne orgánu obligatórne postupovať tak, že žiadosť zamietne.

16) Žalovaný vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadom proporcionality zásahu rozhodnutia do jeho rodinného života považoval za dostatočné, ako sa prvostupňový správny orgán vysporiadal so stretom verejného a súkromného záujmu pri zamietnutí žalobcovej žiadosti o udelenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky. Žalovaný konštatoval, že zamietnutie žiadosti o udelenie trvalého pobytu predstavuje vždy určitý zásah do súkromného a rodinného života štátneho príslušníka tretej krajiny, avšak toto právo rešpektovania súkromného a rodinného života nie je právom absolútnym a na základe opodstatnených skutočností je možné do tohto práva zasiahnuť a obmedziť ho, čo pripúšťa aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorému pristúpila aj Slovenská republika. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu č. III. ÚS 331/09 zo dňa 16. 12. 2009, v zmysle ktorého: „Právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle čl. 8 dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho – ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký“. Z uvedeného vyplýva, že práve na podklade informácií bezpečnostného charakteru, ktorých pôvodcom je SIS, je možné v zmysle čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd do práva žalobcu na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie zasiahnuť. Žalovaný je toho názoru, že v prípade žalobcu bola naplnená požiadavka k tomu, aby prvostupňový správny orgán zasiahol do jeho práv vymedzených v článku 8 Dohovoru. Žalovaný pri vydaní napadnutého rozhodnutia podľa svojho vyjadrenia riadne zvažoval vyváženosť záujmu verejnosti a ochrany práv väčšiny obyvateľov SR v protiklade s ochranou práv na rodinný a súkromný život žalobcu, pričom v danom prípade bolo potrebné uprednostniť záujem verejný, a to v záujme naliehavosti legitímneho cieľa, nakoľko SIS na základe vyhodnotenia informácií, ktoré mala k dispozícii, vyjadrila nesúhlas s udelením trvalého pobytu pre žalobcu a žalovaný nemal dôvod spochybňovať relevantnosť a pravdivosť týchto informácií.

17) K námietke žalobcu ohľadom nedodržania 15-dňovej lehoty zo strany SIS na doručenie stanoviska žalovaný uviedol, že je faktom, že nesúhlasné stanovisko SIS nebolo doručené v rámci 15-dňovej lehoty na doručenie nesúhlasného stanoviska. Avšak tento fakt samo o sebe nezakladá nezákonnosť tohto stanoviska a preto bolo relevantným podkladom rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného. Predmetné stanovisko bolo získané zákonným spôsobom v súlade s ustanovením § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov a nedodržaním lehoty zo strany SIS nedošlo k žiadnej ujme na právach žalobcu, resp. na zákonnosti správneho konania.

18) Na dupliku žalovaného žalobca reagoval vo svojom podaní zo dňa 01. 06. 2023 iba v tom zmysle, že sa pridrižiava skutkových a právnych tvrdení obsiahnutých v podanej žalobe a s vyššie uvádzanými tvrdeniami žalovaného nesúhlasí. Opätovne žalobca zosumarioval, že mu bolo udelenie trvalého pobytu za účelom zlúčenia rodiny zamietnuté z jemu neznámeho dôvodu. Poukázal na nedodržanie lehoty na vyjadrenie nesúhlasného stanoviska SIS, ktoré považuje za procesnú vadu prvostupňového správneho orgánu a žalobcu. V neposlednom rade žalobca opätovne zdôraznil, že má záujem na zotrvaní na území Slovenskej republiky so svojou manželkou a deťmi, ktoré miluje a odlúčením od nich by bol pripravený o možnosť vychovávať ich a starať sa o nich.

19) Posúdenie podstatných skutkových zistení a právnych argumentov správnym súdom

20) Správny súd v Banskej Bystrici ako správny súd vecne a miestne príslušný vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 2 SSP, keďže účastníci konania o nariadenie pojednávania nežiadali. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. 07. 2023 v súlade s § 137 ods. 3 SSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu oznámené dňa 19. 07. 2023 (§ 137 ods. 4 SSP). Zároveň Správny súd v Banskej Bystrici poznamenáva, že bol zriadený zákonom č. 151/2022 Z. z., pričom podľa § 3 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona výkon súdnictva od 1. júna 2023 prešiel z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých bola od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu Trenčína a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici. Vzhľadom na uvedené sa toto konanie pôvodne vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici vedie už na Správnom súde v Banskej Bystrici.

21) Správny súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, vrátane postupu, ktorý im predchádzal, v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby (§ 134 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu je dôvodná, preto rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušil a podľa ods. 4 tohto ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

22) Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

23) Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24) Podľa § 134 ods. 1 SSP, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

25) Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

26) Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

27) Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

28) Podľa § 2 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, cudzincom je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky.

29) Podľa § 43 ods. 1 písm. a) Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar udelí trvalý pobyt na päť rokov, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je manželom štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

30) Podľa § 48 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliada na

- a) verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany štátneho príslušníka tretej krajiny,
- b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,
- c) mieru integrácie štátneho príslušníka tretej krajiny do spoločnosti,
- d) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu trvalého pobytu.

31) Podľa § 48 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak

- a) štátny príslušník tretej krajiny je nežiaducou osobou,
- b) je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie,
- c) štátny príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky na udelenie trvalého pobytu,

- d) štátny príslušník tretej krajiny uzavrel účelové manželstvo,
- e) manželstvo nebolo uzavreté podľa osobitného predpisu, ak ide o žiadosť o udelenie trvalého pobytu podľa § 43 ods. 1 písm. a) alebo § 46 ods. 1 písm. a),
- f) štátny príslušník tretej krajiny uvedie nepravdivé alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby,
- g) údaje v cestovnom doklade nezodpovedajú skutočnosti alebo
- h) stanovisko podľa § 125 ods. 6 obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu.

32) Podľa § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, 91a) ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

33) Podľa § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov v znení platnom a účinnom do 06. 03. 2019, policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie

- a) o zamietnutí žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- b) o zrušení prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- c) o zamietnutí žiadosti o vydanie modrej karty podľa § 39 ods. 1 písm. c), ak je štátny príslušník tretej krajiny hrozbou pre bezpečnosť štátu,
- d) o zamietnutí žiadosti o obnovenie modrej karty alebo o odňatí modrej karty podľa § 41 ods. 1 písm. d), ak je držiteľ modrej karty hrozbou pre bezpečnosť štátu,
- e) o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- f) o zrušení trvalého pobytu podľa § 50 ods. 1 písm. a), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu,
- g) o zamietnutí žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu,
- h) o zrušení tolerovaného pobytu podľa § 61 ods. 1 písm. b), ak štátny príslušník tretej krajiny ohrozuje bezpečnosť štátu,
- i) o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 2 písm. a), ak štátny príslušník tretej krajiny predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu, alebo podľa § 82 ods. 2 písm. b), ak štátny príslušník tretej krajiny ohrozuje bezpečnosť štátu.

34) Podľa § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, ktorí pri nesúhlase s udelením pobytu zašlú nesúhlasné stanovisko policajnému útvaru do pätnástich dní od doručenia žiadosti o stanovisko. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo v stanovisku podľa predchádzajúcej vety prihládajú na záujmy štátu v rozsahu svojej pôsobnosti.

35) Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36) Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

37) Podľa § 1 ods. 1 a 2 Zákona o SIS, zriaďuje sa Slovenská informačná služba (ďalej len „informačná služba“). Informačná služba je všeobecnou bezpečnostnou a spravodajskou službou Slovenskej republiky. Informačná služba je štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických

a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Vo svojej činnosti sa spravuje ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

38) Podľa § 2 písm. a) a b) Zákona o ochrane utajovaných skutočností, na účely tohto zákona je
a) utajovanou skutočnosťou informácia alebo vec určená pôvodcom utajovanej skutočnosti, ktorú vzhľadom na záujem Slovenskej republiky treba chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, neoprávneným rozmnožením, zničením, stratou alebo odcudzením (ďalej len „neoprávnená manipulácia“) a ktorá môže vzniknúť len v oblastiach, ktoré ustanoví vláda Slovenskej republiky svojím nariadením,
b) informáciou
1. obsah písomnosti, nákresu, výkresu, mapy, fotografie, grafu alebo iného záznamu,
2. obsah ústneho vyjadrenia,
3. obsah elektrického, elektromagnetického, elektronického alebo iného fyzikálneho transportného média.

39) Podľa § 3 ods. 1 Zákona o ochrane utajovaných skutočností, utajované skutočnosti sa podľa stupňa utajenia členia na
a) prísne tajné,
b) tajné,
c) dôverné,
d) vyhradené.

40) Podľa § 6 ods. 1 Zákona o ochrane utajovaných skutočností, utajovaná skutočnosť musí byť chránená pred nepovolanou osobou a cudzou mocou spôsobom ustanoveným v tomto zákone, v predpisoch vydaných na jeho vykonanie a v ďalších osobitných predpisoch.

41) Podľa § 35 ods. 2, 3 a 4 Zákona o ochrane utajovaných skutočností, s utajovanými skutočnosťami sa môže v rozsahu nevyhnutne potrebnom na jej využitie, bez splnenia podmienok podľa § 10, oboznámiť aj obvinený, jeho obhajca a ďalšie osoby podľa osobitného zákona, ohrozený svedok a chránený svedok, osoba konajúca v prospech orgánov podľa osobitných predpisov, osoba na základe dohody podľa osobitného predpisu a agent po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie tejto osoby vykoná ten, kto ju bude oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, o čom vyhotoví písomný záznam. Za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, notár, znalec, tlmočník, súdny exekútor alebo starosta obce po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam. Štátny orgán, ktorý vo veci koná, je povinný neodkladne písomne informovať úrad a pôvodcu utajovanej skutočnosti o osobe uvedenej v odseku 3 a o rozsahu jej oboznámenia s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia Prísne tajné, Tajné alebo Dôverné.

42) V prvom rade správny súd považuje za potrebné uviesť, že námietky žalobcu ohľadom toho, že rozhodnutia vydané prvostupňovým a druhostupňovým správnym orgánom považuje za nesprávne a nezákonné, pretože rozhodnutiami a postupom, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí bol žalobca ukrátený na svojich právach vyhodnotil ako nekonkrétne a všeobecné, a tým za nedôvodné.

43) Pokiaľ žalobca namietal, že nesúhlasné stanovisko SIS nebolo doručené v lehote podľa § 125 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov, tak táto skutočnosť podľa názoru správneho súdu neznamená, že stanovisko bolo získané nezákonne, prípadne že je neplatné. Zákonodarca totiž v § 50 ods. 1 písm. a) Zákona o pobyte cudzincov stanovil, že policajný útvar trvalý pobyt zruší, ak zistí skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o trvalý pobyt. Zákonodarca teda pre prípad dodatočného zistenia dôvodov na zamietnutie žiadosti o trvalý pobyt stanovil policajnému útvaru povinnosť, aby takýto trvalý pobyt zrušil.

44) Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom právne nenárokovateľnej možnosti jeho právneho zástupcu oboznámiť sa s utajovaným materiálom, správny súd konštatuje, že aj keď podľa Zákona o ochrane

utajovaných skutočností sa za osobu oprávnenú oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami považuje aj advokát, podpísaním vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia sa táto osoba zaväzuje neoznámiť ich osobe dotknutej rozhodnutím podľa napadnutej právnej úpravy, ktorú v konaní zastupuje (v danom prípade teda žalobcovi).

45) Za dôvodné správny súd považoval aj tie žalobné námietky, ktoré súviseli s tým, že podkladom rozhodnutia orgánov verejnej správy bolo stanovisko SIS, s ktorým žalobca nebol oboznámený a tento podklad rozhodnutia nebol orgánmi verejnej správy v konkrétnostiach v ich rozhodnutiach vyhodnotený.

46) Rovnako za dôvodnú považoval správny súd aj tú skupinu žalobných námietok, v ktorých žalobca poukazoval na to, že rozhodnutia orgánov verejnej správy boli nedostatočne odôvodnené a absentoval v nich jednoznačný, preskúmateľný záver, ktorý viedol k rozhodnutiu o neudelení trvalého pobytu žalobcovi.

47) Na administratívne konanie, ktoré je vedené podľa Zákona o pobyte cudzincov, sa v zmysle § 120 ods. 1 tohto zákona vzťahuje Správny poriadok, ak nie je v Zákone o pobyte cudzincov alebo v osobitnom zákone ustanovené inak.

48) Podstatným ustanovením, majúcim vplyv na náležitosti vo vzťahu k odôvodňovaniu rozhodnutí orgánov verejnej správy vydaných vo veciach pobytu podľa Zákona o pobyte cudzincov, malo ustanovenie § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov v znení do 05. 03. 2019, podľa ktorého policajný útvar v odôvodnení rozhodnutia uviedol len skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak dôvodom pre rozhodnutie o zamietnutí prechodného, trvalého alebo dlhodobého pobytu, pre zrušenie trvalého alebo prechodného pobytu, pre zrušenie tolerovaného pobytu, pre zamietnutie žiadosti o vydanie alebo obnovenie modrej karty, pre rozhodnutie o odňatí modrej karty alebo o administratívnom vyhodení, bolo podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozuje alebo ohrozí bezpečnosť štátu. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12. 12. 2018 rozhodol, že toto ustanovenie Zákona o pobyte cudzincov (ust. § 120 ods. 2) nie je v súlade s článkom 46 ods. 1 a 2, článkom 47 ods. 3, článkom 48 ods. 2 v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 12 ods. 1 a 2 a článkom 13 ods. 4 Ústavy SR a článkom 47 Charty základných práv EÚ. V náleze ústavný súd vykonal podrobný test proporcionality, vykonal analýzu dotknutých právnych úprav okolitých štátov a analýzu súvisiacej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva. Správny súd pri prieskume správnu žalobou napadnutých rozhodnutí vychádzal zo záverov a argumentácie uvedenej v tomto náleze ústavného súdu. Konkrétne správny súd považuje za podstatné nasledujúce citované časti odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých ústavný súd vyjadril požiadavky vo vzťahu ku garancii práva na spravodlivé konanie účastníka konania v administratívnom konaní podľa Zákona o pobyte cudzincov, ak sú podkladom pre rozhodnutie orgánov cudzineckej polície informácie poskytnuté Slovenskou informačnou službou v utajenom režime, ako aj požiadavky na právnu úpravu tejto oblasti de legeferenda. Je nepochybné, že ide o citlivú problematiku, v ktorej dochádza k stretu verejných záujmov štátu a súkromných záujmov účastníka konania - cudzinca. Konkrétne ide o nasledujúce časti rozhodnutia ústavného súdu, ktoré správny súd považuje za podstatné pre prejednávanú vec:

„Optimálna miera uspokojenia uplatnením napadnutej právnej úpravy v kolízii stojacich ústavou chránených hodnôt – základných procesných práv dotknutých osôb na jednej strane a bezpečnosti štátu na druhej strane si vyžaduje taký prístup, ktorý poskytne minimálny štandard ochrany základných práv dotknutých osôb. Aj keď možno akceptovať názor, že tento štandard nemusí predstavovať rovnakú kvalitu ochrany, ako je to v iných prípadoch, ktoré nesúvisia s účelom napadnutej právnej úpravy, podľa ústavného súdu nemožno akceptovať stav, ak v zákone niet žiadnej opory pre reálne uplatnenie základných práv a slobôd dotknutých osôb (m. m. PL. ÚS 15/03). Zákonom daná možnosť súdu oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou v rámci súdneho prieskumu administratívno-právnych rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy a zákonom daná možnosť advokáta na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou v rozsahu potrebnom na konanie podľa ústavného súdu nepredstavujú dostatočnú procesnú záruku efektívneho uplatňovania a ochrany v návrhoch najvyššieho súdu označených základných procesných práv dotknutých osôb.

Ústavný súd pripúšťa, aby sa v spojitosti s ochranou utajovaných skutočností zvolili také postupy a úkony príslušného orgánu verejnej moci, ktorých preskúmateľnosť je obmedzená tak, aby sa zákonom

sledovaný cieľ dosahoval bez ohrozenia bezpečnostných záujmov štátu a nevznikli s tým spojené ujmy (porovnaj § 2 zákona o ochrane utajovaných skutočností). Obmedzenie tejto preskúmateľnosti však nesmie viesť k tomu, aby sa dotknutá osoba nedozvedela aspoň základné informácie o tom, prečo predstavuje hrozbu pre bezpečnostný záujem Slovenskej republiky (m. m. PL. ÚS 15/03).

Základné právo na súdnu ochranu v správnom súdnictve predpokladá nielen formálne umožnenie prístupu uplatnením napadnutej právnej úpravy dotknutých osôb k súdu, resp. súdnej ochrane, ale tiež taký prístup, ktorý im umožní účinnú (efektívnu) ochranu ich individuálnych záujmov. Efektívnosť ochrany individuálnych záujmov závisí od mnohých faktorov, predovšetkým však od práva dotknutej osoby brániť svoje záujmy za najlepších možných podmienok, čo v kontexte napadnutej právnej úpravy znamená, že dotknutá osoba má možnosť vyžadovať od príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) sprístupnenie aspoň podstaty dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ jeho rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy a tak so znalosťou veci posúdiť, či je pre ňu užitočné obrátiť sa s príslušným návrhom na súd. Iba tak sa z hľadiska dotknutej osoby môže vylúčiť svojvôľa alebo iný ústavne neudržateľný postup príslušného orgánu (policajného útvaru, resp. ministerstva) pri napĺňaní účelu napadnutej právnej úpravy vo vzťahu k dotknutej osobe. Z toho vyplýva, že príslušný orgán (policajný útvar, resp. ministerstvo) musí mať zákonom uloženú povinnosť oznámiť dotknutej osobe aspoň podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia podľa napadnutej právnej úpravy, ak už z dôvodu ochrany verejnej bezpečnosti nemôže dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy.

Aj keď podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností sa za osobu oprávnenú oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát, podpísaním vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia sa zaväzuje neoznámiť ich osobe dotknutej rozhodnutím podľa napadnutej právnej úpravy, ktorú v konaní zastupuje.

Platná právna úprava tak síce výslovne pripúšťa súdny prieskum rozhodnutí podľa napadnutej právnej úpravy, avšak s ohľadom na to, že rozhodnutiami podľa napadnutej právnej úpravy dotknutá osoba sa nedozvie ani podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ týchto rozhodnutí, ak už z dôvodu bezpečnosti štátu nemožno dotknutej osobe oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ týchto rozhodnutí, takýto súdny prieskum nemôže byť z hľadiska ochrany práv a právom chránených záujmov takejto osoby efektívny, nemôže byť ani dostatočnou zárukou proti prípadnej svojvôli kompetentného štátneho orgánu a nemôže ani reálne napĺňať základné právo dotknutej osoby na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru či právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty.

Podľa ustálenej judikatúry Súdného dvora platí, že ak má byť súdny prieskum zaručený čl. 47 charty účinný, dotknutá osoba musí mať možnosť oboznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej, a to buď prostredníctvom prečítania samotného rozhodnutia, alebo prostredníctvom oznámenia dôvodov na základe jej žiadosti, bez toho, aby bola dotknutá právomoc príslušného súdu vyžadovať od dotknutého orgánu, aby tieto dôvody oznámil (rozsudok P. M. Q., spojené veci C-372/09 a C-373/09, EU:C:2011:156, bod 63, ako aj rozsudok E. R., C-430/10, EU:C:2011:749, bod 41), aby sa jej umožnilo brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd, a aby tento súd mal možnosť v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého vnútroštátneho rozhodnutia (rozsudok S. proti R. E. a i., 222/86, EU:C:1987:442, bod 15; rozsudok T. a L. H. U. Q. proti K. a T., spojené veci C402/05 P a C415/05 P, EU:C:2008:461, bod 337).“

49) Dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov dňa 06. 03. 2019 stratilo ustanovenie § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov účinnosť a v zmysle § 125 ods. 3 Ústavy SR mohol zákonodarca v lehote 6-tich mesiacov od vyhlásenia nálezu Ústavného súdu uviesť nesúladné ustanovenie Zákona o pobyte cudzincov do súladu s Ústavou SR. V dôsledku legislatívnej pasivity zákonodarcu stratilo toto ustanovenie platnosť. Zákonodarca však nijako nezareagoval, táto oblasť právnej úpravy nebola po rozhodnutí Ústavného súdu SR nanovo upravená a ešte pred rozhodnutím ústavného súdu novelou Zákona o pobyte cudzincov, konkrétne zákonom č. 108/2018 Z. z., ktorým

sa mení a dopĺňa zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, bol zavedený do ustanovenia § 48 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov nový dôvod pre zamietnutie žiadosti o trvalý pobyt v písm. h) a to, že stanovisko Slovenskej informačnej služby alebo Vojenského spravodajstva podľa § 125 ods. 6 obsahuje nesúhlas s udelením trvalého pobytu.

50) Aj keď v prejednávanej veci orgány verejnej správy nepostupovali podľa § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, pretože ich rozhodnutia boli vydané v čase, kedy toto ustanovenie Zákona o pobyte cudzincov už v dôsledku nálezov Ústavného súdu SR nebolo platné a účinné, podľa správneho súdu je potrebné vziať do úvahy vyššie uvedeného závery Ústavného súdu SR a východiská, z ktorých ústavný súd vychádzal pri posudzovaní ústavnej udržateľnosti § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov. V tejto súvislosti správny súd odkazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžak/1/2016 zo dňa 30. 04. 2019, v ktorom najvyšší súd rozhodoval o odvolaní podanom proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave o zamietnutí správnej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy týkajúcich sa zamietnutia žiadosti o tolerovaný pobyt. Ani v tejto veci nepostupovali orgány verejnej správy podľa § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, avšak Najvyšší súd SR aj toto súdne konanie prerušil z dôvodu podania návrhu na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov s Ústavou SR, s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s Chartou základných práv EÚ vo veci sp. zn. 10SžA/3/2016. Najvyšší súd uviedol, že aj keď ustanovenie § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov nebolo orgánmi verejnej správy v prejednávanej veci aplikované, vzhľadom na podobnosť riešenej právnej otázky konanie prerušil. V rozhodnutí o odvolaní (ktorým Najvyšší súd SR zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a zrušil rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy a vec mu vrátil na ďalšie konanie) najvyšší súd uviedol:

„Správny poriadok v ust. § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že v zmysle zákona č. 404/2011 Z. z. je orgánom oprávneným rozhodovať o žiadosti žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu Oddelenie cudzineckej polície PT Trnava, pričom písomnosť, ktorej pôvodcom je SIS je jedným z podkladov rozhodnutia o žiadosti žalobcu. V zmysle rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu tento nevzhliadol dôvod pre spochybňovanie informácií, ktoré získal od SIS. Napokon žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že „v prípade získania utajovanej písomnosti s informáciami, ktoré sa týkajú konkrétneho cudzinca zaslanými zo Slovenskej informačnej služby, nemá správny orgán možnosť na správnu úvahu a v súlade so zákonom o pobyte cudzincov musí žiadosť cudzinca zamietnuť“. Je však v rozpore s postavením policajného útvaru v tomto konaní, jeho postup, spočívajúci v bezvýhradnom akceptovaní obsahu písomnosti, ktorých pôvodcom je SIS. Písomnosť obsahujúca utajované skutočnosti je správny orgán povinný podrobiť hodnoteniu podľa svojej úvahy, a to jednotlivo (tak ako aj ostatné dôkazy) a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti v zmysle § 34 ods. 5 správneho poriadku. V tomto smere (v čase vydania preskúmaných rozhodnutí) aplikáciu § 34 ods. 5 správneho poriadku zákonodarca v zákone č. 404/2011 Z. z. nevylúčil ani neobmedzil ani nepodmienil udelenie tolerovaného pobytu súhlasným stanoviskom SIS. Rovnaký záver napokon vyplýva aj z iných písomností SIS: „rovnako je potrebné poznamenať, že Slovenská informačná služba nie je štátnym orgánom, ktorý rozhoduje o udelení povolenia na pobyt na území Slovenskej republiky. Výhradne rozhodnutie Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra SR v merite veci je individuálnym správnym aktom, ktorý je spôsobilý zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb.“

51) Najvyšší súd SR ďalej vo svojom rozhodnutí uviedol, že aj bez uplatnenia § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov bol postup správnych orgánov v konaní, ako aj výsledok tohto konania, takmer totožný ako pri aplikácii § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov a žalobca za situácie, kedy nemohol byť oboznámený s obsahom utajovaných písomností vzťahujúcich sa k jeho osobe, resp. aspoň s podstatou

dôvodov týchto písomností, pričom tieto tvorili podklad rozhodnutí správnych orgánov, nemal možnosť účinne sa brániť voči ich záverom v správnom odvolacom konaní a napokon ani v konaní pred súdom.

52) Správny súd v prejednávanej veci preto zohľadnil závery a východiská, z ktorých ústavný súd vychádzal pri prijatí nálezu sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12. 12. 2018 a zohľadnil aj závery a východiská vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽak/1/2016 zo dňa 30.04.2019. Správny súd pri rešpektovaní právnych názorov vyšších súdnych autorít dospel k záveru, že aj v prejednávanej veci postupom orgánov verejnej správy podľa § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov došlo vo výsledku k obdobnej situácii ako bol výsledok aplikácie § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, keď sa účastník konania nedozvedel v konkrétnostiach o dôvode zamietnutia žiadosti o udelenie pobytu.

53) Dôvod zamietnutia žiadosti o udelenie trvalého pobytu uvedený v § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov bol zavedený, ako už bolo vyššie uvedené, zákonom č. 108/2018 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Dôvodová správa k tomuto zákonu len stručne uvádza, že na základe požiadaviek aplikačnej praxe sa navrhuje nový dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného a trvalého pobytu z dôvodu, že spravodajská služba vydá nesúhlasné stanovisko k pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, pričom bude pri vydaní stanoviska prihliadať na záujmy štátu v zmysle právneho predpisu upravujúceho jej činnosť. Z dôvodovej správy nie je bližšie možné spoznať úvahy zákonodarcu a konkrétne dôvody aplikačnej praxe, ktoré viedli k prijatiu tejto právnej úpravy.

54) Ústavný súd SR vo svojom náleze konštatoval, že je nedostačujúce, ak sa môže s utajovanou skutočnosťou, ktorá je dôvodom pre zamietnutie alebo zrušenie pobytu cudzinca oboznámiť súd alebo advokát.

55) Náležitosti pre odôvodnenie rozhodnutia sú stanovené Správnym poriadkom. Zákon o pobyte cudzincov v rozhodnom znení neustanovuje žiadnu výnimku vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia. Z toho vyplýva, že rozhodnutie musí obsahovať odôvodnenie v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku, avšak s ohľadom na charakter podkladov rozhodnutia je potrebné rešpektovať aj Zákon o ochrane utajovaných skutočností. Aj Ústavný súd SR vo svojom náleze pripúšťa obmedzenie sprístupnenia utajovaných skutočností, ak by to bolo potrebné pre ochranu života a zdravia osôb, spravodajských služieb a podobne. Niet pochýb o tom, že ide o citlivú problematiku, kde sa do konfrontácie dostáva právo účastníka administratívneho konania byť oboznámený s podkladom rozhodnutia a právo na ochranu a nesprístupnenie spravodajských informácií v rámci ochrany záujmov štátu.

56) V čase rozhodovania správnych orgánov, ako aj v čase rozhodovania správneho súdu, je platná a účinná právna úprava Správneho poriadku, ktorá stanovuje náležitosti pre rozhodnutie orgánov verejnej správy, ktoré rozhodovali v prejednávanej veci, a ktorá sa vzťahuje na administratívne konania prebiehajúce podľa Zákona o pobyte cudzincov. Zároveň je ale platná právna úprava Zákona o ochrane utajovaných skutočností, ktorá upravuje režim informácií, ktoré boli použité v tomto administratívnom konaní ako podklad rozhodnutia, teda ako dôkaz.

57) Vyššie uvedený stret právnych úprav, ktoré sa vzťahujú na prejednanú vec, je potrebné podľa správneho súdu posúdiť a vykladať v zmysle požiadaviek vyplývajúcich z Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v zmysle Charty základných práv EÚ a prihliadnúť predovšetkým aj na závery nálezu Ústavného súdu SR, ktorým bola vyslovená protiústavnosť takej právnej úpravy, ktorá nesprístupnila účastníkom konania vo veciach týkajúcich sa pobytu (aj azylu) žiadne informácie, pokiaľ boli tieto informácie obsahom takej písomnosti, ktorá podliehala špeciálnemu režimu utajenia.

58) Ústavný súd SR vo svojom náleze konštatoval, že ak z dôvodu bezpečnosti štátu nemožno dotknutej osobe sprístupniť alebo dotknutú osobu oboznámiť s presnými a úplnými dôvodmi tvoriacimi základ rozhodnutí, súdny prieskum takých rozhodnutí nemôže byť z hľadiska ochrany práv a právom chránených záujmov takejto osoby efektívny, nemôže byť ani dostatočnou zárukou proti prípadnej svojvôli kompetentného štátneho orgánu a nemôže ani reálne napĺňať základné právo dotknutej osoby na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, či právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ.

59) V zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku, Zákona o ochrane utajovaných skutočností, Zákona o pobyte cudzincov a záverov prijatých v súvisiacej rozhodovacej činnosti vyšších súdnych autorít, považuje preto správny súd rozhodnutia správnych orgánov za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Bolo úlohou dotknutých správnych orgánov vyhodnotiť stanovisko SIS a oboznámiť žalobcu aspoň s podstatou dôvodov, ktoré viedli k tomu, že mu trvalý pobyt nebol udelený, a to v súčinnosti s pôvodcom utajovanej skutočnosti (po zistení jeho stanoviska).

60) Správny súd považuje za potrebné ozrejmiť i to, že preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy a nie je jeho úlohou nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy (závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžk 14/2018 zo dňa 24. 10. 2019). V prípade, že by sa správny súd oboznámil s informáciou, ktorá je utajovanou skutočnosťou a sám ju sprístupnil žalobcovi, takýmto postupom by správny súd nahradil postup, úvahu a právne posúdenie veci správnych orgánov. Informácie od SIS sú podkladom pre rozhodnutia správnych orgánov a tieto ich musia vyhodnotiť, teda musia podliehať hodnoteniu a úvahám správnych orgánov. Správny orgán musí v prvom rade byť tým subjektom, ktorý účastníkovi konania v rámci zákonnej kompetencie v rozhodnutí odôvodní, aký rozsah z utajovanej informácie je možné sprístupniť, a či vôbec, a to aj v spolupráci s pôvodcom utajovanej skutočnosti a orgánmi, do ktorých kompetencie patrí vyhodnocovanie bezpečnostných rizík, pretože ich výhradnú kompetenciu v tejto oblasti nemožno nerešpektovať. V následnom prípadnom súdnom konaní potom správny súd preskúma aj zákonnosť takéhoto postupu a úvahy o rozsahu sprístupnenia informácií účastníkovi konania.

61) Postupom orgánov verejnej správy nebola podľa názoru správneho súdu zabezpečená „rovnosť zbraní“, kontradiktórnosť konania a zásada proporcionality. Žalobca sa nemal možnosť kvalifikovane brániť a vyjadriť ku skutočnostiam, pre ktoré mu bolo vydané negatívne rozhodnutie o udelení trvalého pobytu na území SR.

62) Pri postupe orgánov cudzineckej polície podľa § 120 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov bolo zrejmé, že je podozrenie, že účastník konania - štátny príslušník tretej krajiny predstavuje riziko pre bezpečnosť štátu. Pri aplikácii § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov spôsobom aký zvolili správne orgány v prejednávanej veci, nie je vôbec zrejmé, prečo žalobcovi trvalý pobyt udelený nebol. Nie je zrejmé aké riziko, na základe akých skutočností žalobca pre Slovenskú republiku predstavuje. Z preskúmaných rozhodnutí nie je rovnako zrejmé ako nesúhlasné stanovisko SIS správne orgány v rámci vykonaného dokazovania vyhodnotili.

63) Je pravdou, že otázky bezpečnosti štátu v prvom rade patria do kompetencie SIS v zmysle § 1 Zákona o SIS. Pri súčasnej právnej úprave, kedy správny súd vychádza z toho skutkového stavu a z tých podkladov, ktoré mali k dispozícii správne orgány, správny súd nemôže zodpovedne posúdiť, čo by mohlo byť dôvodom pre nesprístupnenie utajovanej skutočnosti žalobcovi, pretože zodpovedanie týchto otázok patrí do kompetencie pôvodcu utajovanej skutočnosti, ktorý disponuje potrebnými súvisiacimi spravodajskými informáciami. Nie je oprávnený ani žiadať od Slovenskej informačnej služby ďalšiu analýzu prípadných rizík pobytu žalobcu, pretože by nevychádzal z tých dôkazov, z ktorých vychádzali správne orgány oboch stupňov. Navyše správny súd považuje za potrebné uviesť, že súdne konanie o prieskume rozhodnutí správnych orgánov na základe podanej správnej žaloby nie je pokračovaním administratívneho konania a správny súd len preskúmava zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, a nie je jeho úlohou nahrádzať a akokoľvek dopĺňať ich činnosť.

64) Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov preto podľa správneho súdu správne orgány svojim postupom porušili princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keď žalobcu neoboznámili aspoň s podstatou dôvodov, pre ktoré SIS nesúhlasila s tým, aby žalobcovi bol udelený trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Úlohou orgánov cudzineckej polície je preto v spolupráci s pôvodcom utajovanej skutočnosti posúdiť, či možno žalobcovi sprístupniť podstatu dôvodov, prečo SIS nesúhlasí s trvalým pobytom žalobcu alebo uviesť konkrétne okolnosti (neobmedzené iba na citáciu zákona), prečo takéto sprístupnenie nie je možné a čo tomu bráni. Správny súd následne v rámci prípadného súdneho prieskumu tieto úvahy správnych orgánov preskúma. Aj Ústavný súd SR vo vyššie citovanom rozhodnutí uviedol, že možno sprístupniť aj len súhrnné a všeobecné informácie bez toho, aby sa konkretizovali

konkrétne skutočnosti z obsahu informácie a aby sa akýmkoľvek spôsobom sprístupňovali informácie o spravodajských službách.

65) Na záver správny súd ešte poznamenáva, že jeho pozornosti neušlo ani to, že podľa nálezu Ústavného súdu SR č. 180/2023 Z. z. ustanovenia § 13 ods. 5 písm. c), § 13c ods. 4 písm. d), § 19a ods. 10 v časti „obsahujúce súhlas alebo nesúhlas s udelením azylu alebo s poskytnutím doplnkovej ochrany“ nie sú v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a stratili účinnosť dňom 27. 05. 2023. Z obsahu vyššie citovaného nálezu vyplýva:

„Keďže § 13c ods. 4 písm. d) zákona o azyle od správneho orgánu požaduje bezvýhradnú akceptáciu negatívneho stanoviska Slovenskej informačnej služby, resp. Vojenského spravodajstva, toto ustanovenie nespĺňa predpoklady najmenej invazívneho prostriedku na ochranu bezpečnosti Slovenskej republiky, a tým nevyhnutnosti pri obmedzovaní predovšetkým základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, tak ako ich v rámci čl. 6 ods. 1 dohovoru stabilizovane interpretuje ústavný súd. Súčasne pri tom nebol splnený ani základný predpoklad podľa čl. 13 ods. 4 ústavy, ktorý pri obmedzovaní základných práv a slobôd vyžaduje dbať na ich podstatu a zmysel. Napádané znenie § 19a ods. 10 zákona o azyle v časti „obsahujúce súhlas alebo nesúhlas s udelením azylu alebo s poskytnutím doplnkovej ochrany“ taktiež nespĺňa predpoklady najmenej invazívnych prostriedkov na ochranu bezpečnosti Slovenskej republiky. Problémom tohto ustanovenia je, že stanovisko Slovenskej informačnej služby alebo Vojenského spravodajstva obsahujúce súhlas alebo nesúhlas s udelením azylu alebo s poskytnutím doplnkovej ochrany účastníkovi konania o získanie doplnkovej ochrany, neposkytuje dostatočné záruky možnosti preskúmania rozhodnutia ministerstva. V prípade podania správnej žaloby aktuálny právny stav neposkytuje ani záruku spravodlivého súdneho procesu na správnych súdoch. Ustanovenie v dotknutej časti preto nespĺňa predpoklady nevyhnutnosti pri obmedzovaní základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, tak ako ich v rámci čl. 6 ods. 1 dohovoru stabilizovane interpretuje ústavný súd. Súčasne pri tom nebol splnený ani základný predpoklad podľa čl. 13 ods. 4 ústavy, ktorý pri obmedzovaní základných práv a slobôd vyžaduje dbať na ich podstatu a zmysel.“

66) Vychádzajúc z vyššie uvedenej konštatácie neústavnosti § 13 ods. 5 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov, správny súd poukazuje na to, že obdobný postup, avšak pri zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu je obsiahnutý i v § 48 ods. 2 písm. h) Zákona o pobyte cudzincov, pričom i Ústava SR v čl. 152 ods. 4 ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

67) V rámci ďalšieho postupu v konaní preto žalovaný v spolupráci so Slovenskou informačnou službou žalobcovi poskytne súhrnné a všeobecné informácie z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, bez toho aby ich konkretizoval tak, aby bolo dostatočne zrejmé a preskúmateľné ako tieto informácie spracoval a vyhodnotil za účelom rozhodnutia v otázke udelenia trvalého pobytu žalobcovi na území Slovenskej republiky, zohľadňujúc pri tom dosah na súkromný a rodinný život žalobcu.

68) Žalobca bol v konaní pred správnym súdom úspešný, preto mu správny súd priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania podľa § 167 ods. 1 SSP. O výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 175 ods. 2 SSP.

69) Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Tento rozsudok nadobudne právoplatnosť jeho doručením.

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia.

Kasačná sťažnosť sa podáva na tunajšom súde. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.